

Μετα-ιμπρεσιονισμός τέλη 19^{ου} αιώνα



- Ο Μετα – Ιμπρεσιονισμός αποτελεί καλλιτεχνικό ρεύμα που αναπτύχθηκε περί τα τέλη του 19ου αιώνα, αμέσως μετά το κίνημα του Ιμπρεσιονισμού, του οποίου αποτέλεσε κατά κάποιο τρόπο προέκταση.
- Οι μεταϊμπρεσιονιστές ζωγράφοι εξακολουθούν να διατηρούν τις τεχνικές του Ιμπρεσιονισμού, ωστόσο επιδιώκουν να προσδώσουν μεγαλύτερο συναισθηματισμό στα έργα τους. Αν και πραγματοποιούσαν συλλογικές εκθέσεις, ουδέποτε αποτέλεσαν μια συμπαγή ομάδα με κοινό τόπο.
- Οι εξεζητημένες φόρμες που υιοθέτησαν επηρέασαν σημαντικά τα μεταγενέστερα ρεύματα της τέχνης του 20ου αιώνα, όπως το Φοβισμό και τον Κυβισμό. Ο όρος μεταϊμπρεσιονισμός χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον κριτικό τέχνης Roger Fry.
- Οι μετά ιμπρεσιονιστές δεν αποτελούν μια ομοιογενή ομάδα, τους συνδέει κυρίως η επιθυμία να βρουν μια δική τους εκφραστική γλώσσα.

François-Auguste-René Rodin, 1840 - 1917

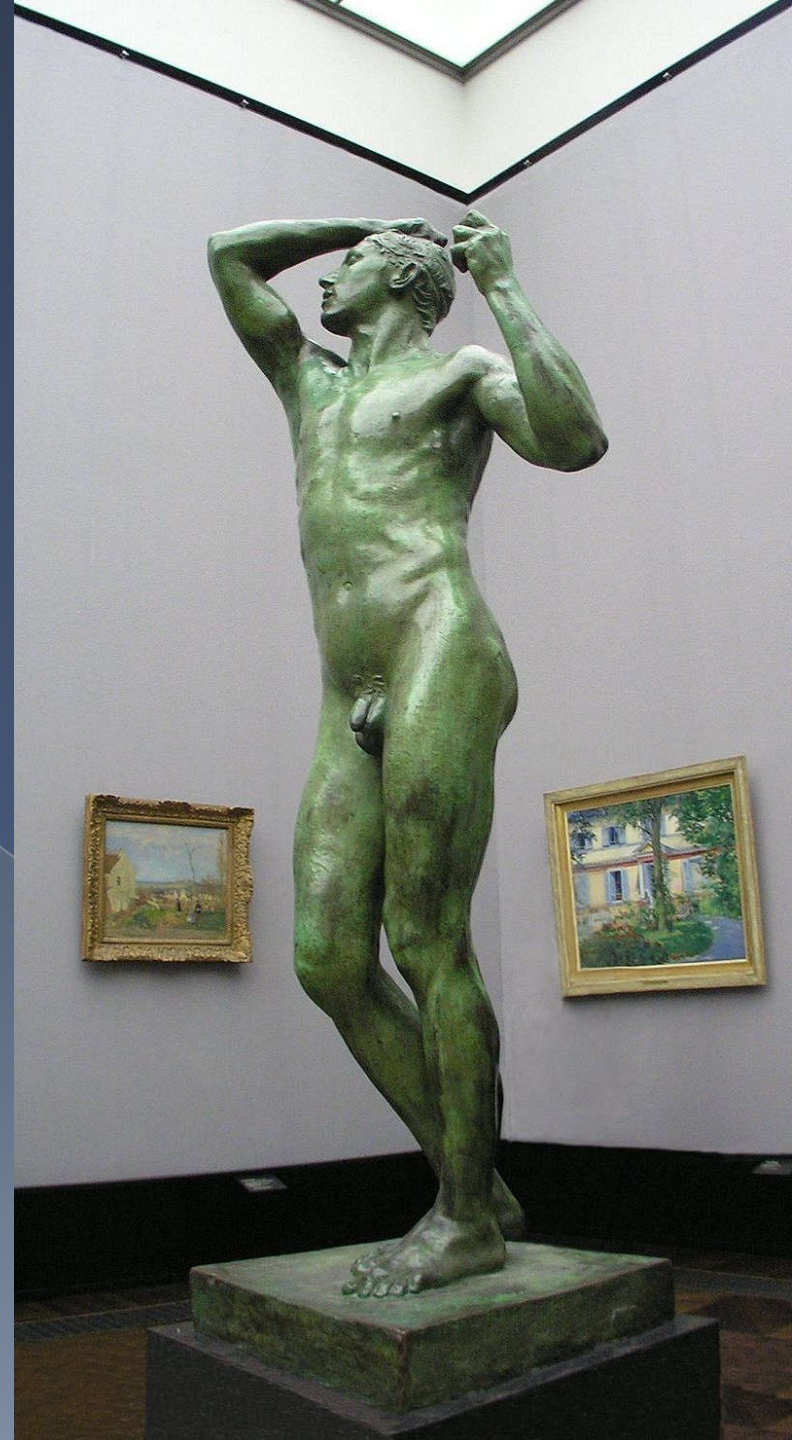


Ο **Φρανσουά Ωγκύστ Ρενέ Ροντέν** (François-Auguste-René Rodin, 1840 - 1917) ήταν γάλλος γλύπτης που επηρέασε σε μεγάλο βαθμό τη γλυπτική του 20ου αιώνα με τα έργα του. Αρνήθηκε να αγνοήσει τις ανθρώπινες αδυναμίες και τις περιέγραψε όσο καλύτερα μπορούσε στην τέχνη του, με ρεαλισμό και δύναμη. Περιέγραψε επίσης και την ερωτική αδυναμία με πάθος κι ομορφιά, καθώς κι ο ίδιος έζησε μια ζωή με έντονο ερωτισμό. Οι μοντέρνες τεχνικές του Ροντέν θεωρήθηκαν επαναστατικές για την εποχή του, προσιδιάζοντας περισσότερο στα έργα της σύγχρονης τέχνης, όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, παρά στον 19ο αιώνα. Σπουδαίοι καλλιτέχνες του εικοστού αιώνα, όπως ο Τακάσι Μουρακάμι, ο Τζεφ Κούνς ο Ντέιμιαν Χερστ και πολλοί άλλοι επηρεάστηκαν από την τεχνοτροπία του Γάλλου γλύπτη.

Το 1875 ο Ροντέν πήγε στην Ιταλία να δει τα αριστουργήματα της Αναγέννησης. Αφού μελέτησε τον Μικελάντζελο, ακολούθησε η πρώτη του απόπειρα για γυμνό και το πρώτο του σκάνδαλο, με το άγαλμα ενός τέλεια μυώδους άντρα με τίτλο: «Εποχή του Χαλκού». Σε μία εποχή που η γλυπτική προτιμούσε τα νεοκλασικά ιδεώδη από τις ρεαλιστικές περιγραφές του ανθρώπινου σώματος, η μορφή ήταν εκπληκτικά ζωντανή σε βαθμό που οι κριτικοί των κατηγόρησαν ότι καλούπωσε το άγαλμα πάνω σε ένα ζωντανό μοντέλο, αντί να το σχηματίσει με το χέρι του. Χρειάστηκε κυβερνητική έρευνα για να λήξει το θέμα... Ωστόσο, η φασαρία κίνησε την προσοχή του Γαλλικού Υπουργείου Καλών Τεχνών, που αγόρασε το άγαλμα το 1880.

Ο ποιητής Ράινερ Μαρία Ρίλκε θα γράψει για το γλυπτό: «Κάθε σημείο του ήταν ένα στόμα που μίλαγε τη δική του γλώσσα».

Εποχή του Χαλκού, 1877, Παρίσι, Μουσείο Ορσέ

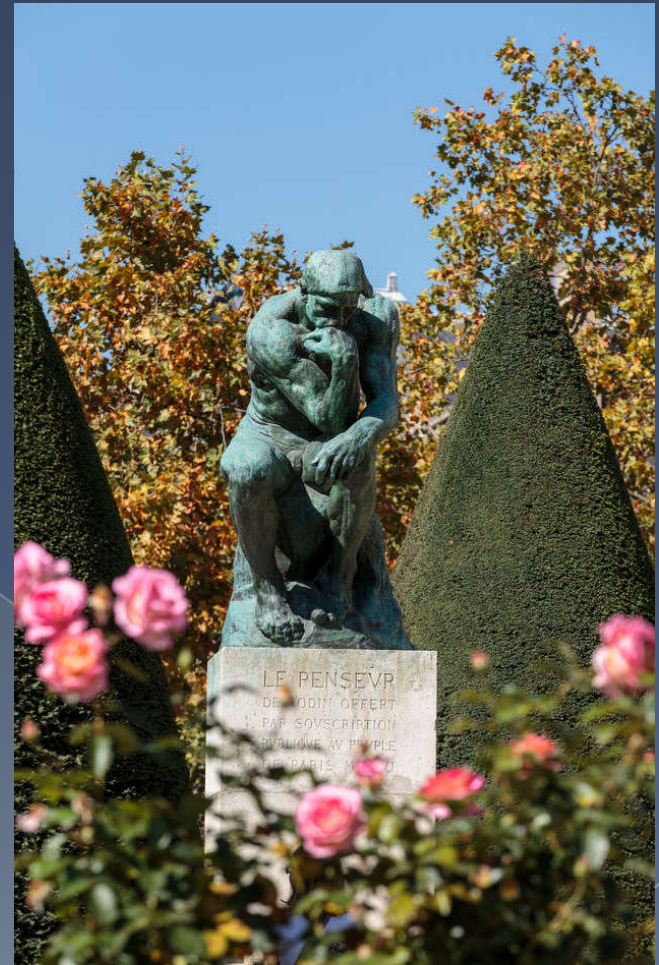


Το υπουργείο Καλών Τεχνών του ανέθεσε την κατασκευή μιας μνημειώδους πόρτας για το Μουσείο Διακοσμητικών Τεχνών, το οποίο θα γινόταν στο Παρίσι – έργο που εγκαταλείφθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 1880. Ο Ροντέν άντλησε έμπνευση από τη «Θεία Κωμωδία» του Δάντη, που περιγράφει την Κόλαση, το Καθαρτήριο και τον Παράδεισο, αλλά και από «Τα άνθη του κακού» του Μποντλέρ. Εστιάζοντας στα αιώνια μαρτύρια των καταραμένων, ονόμασε το έργο του, «Οι Πύλες της Κόλασης». Το έργο αποδείχτηκε ιδιαίτερα φιλόδοξο και το επεξεργαζόταν σε όλη του τη ζωή.

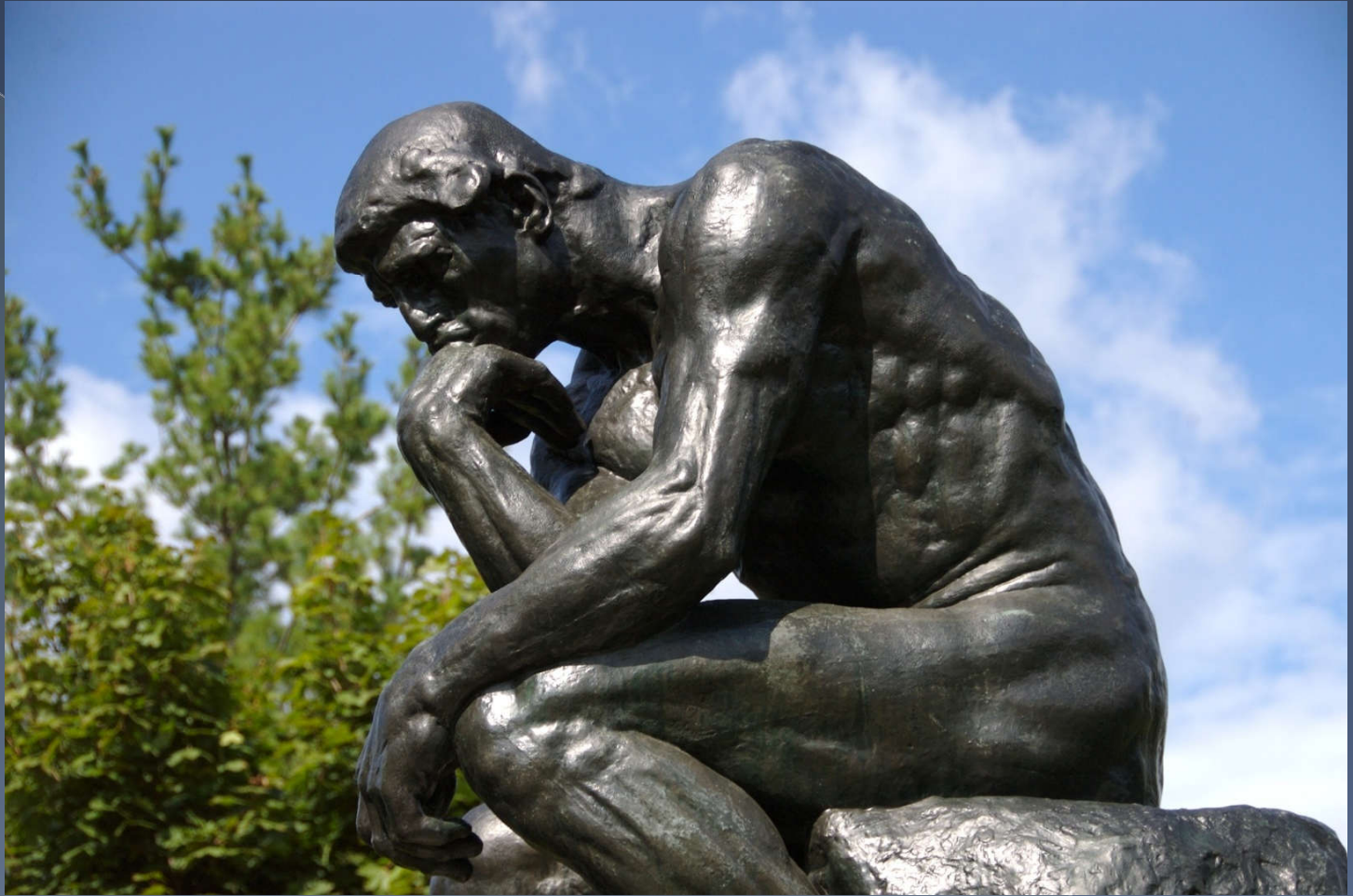
*Η πύλη της Κόλασης, μεταξύ 1880 και 1917,
Ζυρίχη, Kunsthaus*



“Ο Στοχαστής” ξεκίνησε ως απεικόνιση του Δάντη. Αρχικά φαντάστηκε τον ποιητή ως όρθια μορφή με μανδύα, ενστικτωδώς όμως προτίμησε την εννοιολογία από την αλληγορία. Αντί να δείξει ένα ιστορικό πρόσωπο, ο Ροντέν αποφάσισε να σχεδιάσει έναν ανώνυμο καλλιτέχνη τη στιγμή της έμπνευσης. Έβαλε τη μορφή, που τότε λεγόταν “Ο Ποιητής”, να βγαίνει από το πάνω μέρος του πλαισίου, όχι μόνο συλλογιζόμενος τα μαρτύρια των ψυχών στην κόλαση, αλλά και δημιουργώντας με τη φαντασία του όλο το έργο. Όπως το έθεσε ο Ροντέν: “Δεν είναι ονειροπόλος. Είναι δημιουργός”. Κατόπιν αποφάσισε ν’ απομονώσει το έργο από την πύλη και να το εκθέσει αυτόνομο. Η μορφή έγινε ακόμη λιγότερο αλληγορική, αφού ο Ροντέν την ονόμασε “Ο Στοχαστής”. Χωρίς συμφραζόμενα, το γλυπτό γίνεται ανώνυμο και κυριολεκτικά αφηρημένο....



Ο στοχαστής, μπρούντζινο άγαλμα,
1882, Μουσείο Ροντέν, Παρίσι



Μιλώντας, μάλιστα, για το έργο του είχε δηλώσει χαρακτηριστικά: «Αυτό που κάνει το Σκεπτόμενό μου να σκέφτεται είναι το ότι σκέφτεται όχι μόνο με το μυαλό του, με το πλεκτό μέτωπό του, τα διεσταλμένα ρουθούνια του και τα συμπιεσμένα χείλη, αλλά με κάθε μυ από τα χέρια του, την πλάτη και τα πόδια, με σφιγμένη τη γροθιά του και πιάνοντας τα δάχτυλα των ποδιών».



Για τις «Πύλες» σχεδίασε περίπου διακόσιες μορφές κολασμένων, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν ξανά αποτελώντας ανεξάρτητα έργα – ανάμεσά τους το «Φιλί», που αναπαριστά τον Πάολο και τη Φραντσέσκα, το παράνομο ζευγάρι του Δάντη που ανταλλάσσει το μοναδικό του φιλί.

Το φιλί, 1884, Παρίσι, Μουσείο Ροντέν



Αιώνια άνοιξη, μάρμαρο, 1900,
Μουσείο Ερμιτάζ, Ρωσία

Δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της έντονης περιόδου δραστηριότητας του Ροντέν για τις Πύλες της Κόλασης, αλλά δεν εμφανίστηκε ποτέ στην Πύλη: όπως το Φιλί, του οποίου είναι ένα είδος παραλλαγής, η ευτυχία των δύο νέων τους εραστών, η ευφορία που προκαλεί είναι ένα ακατάλληλο θέμα για την τραγωδία της Κόλασης. Με τη ρυθμική του κίνηση, η αιώνια άνοιξη ήταν πολύ επιτυχημένη και επαναλήφθηκε αρκετές φορές σε χαλκό και μάρμαρο.

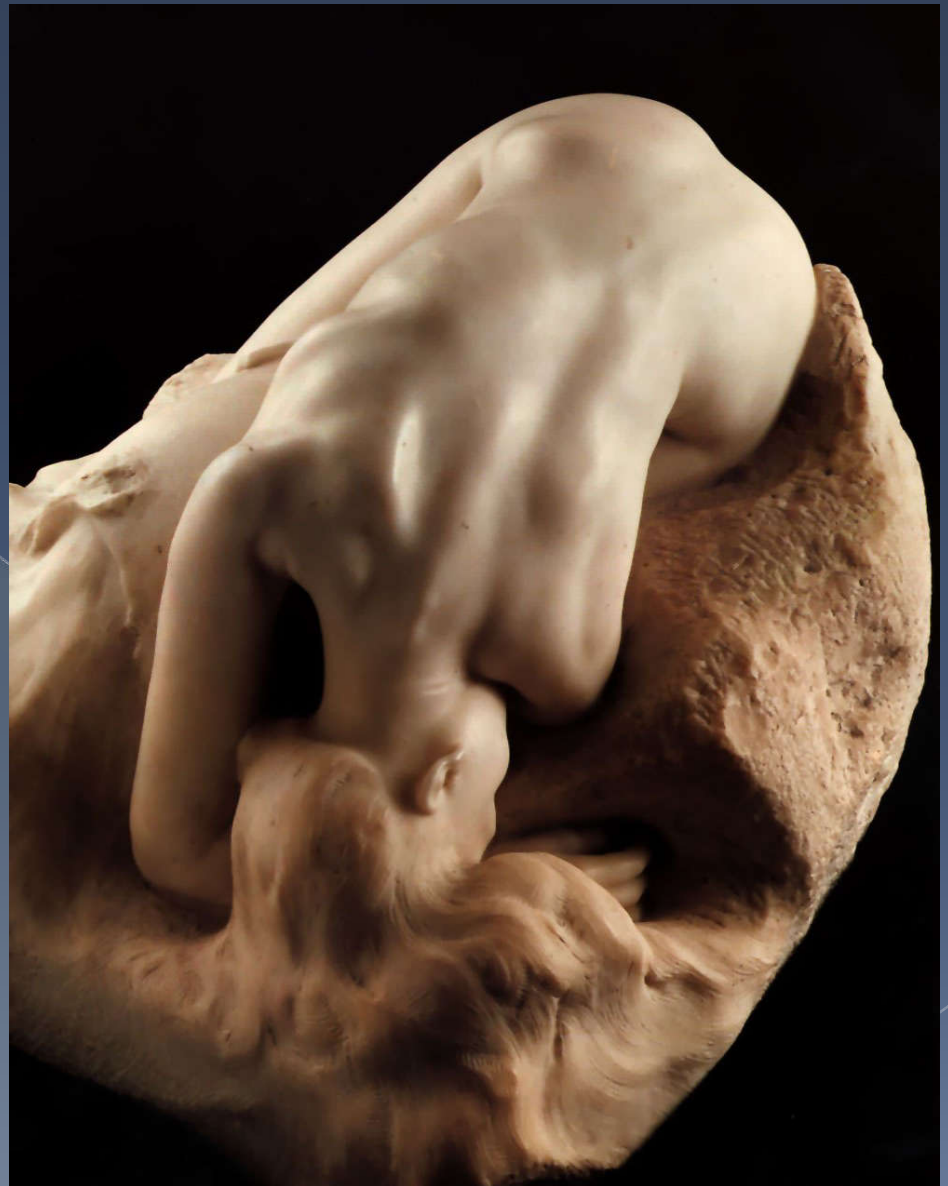


Το χέρι του Θεού, μάρμαρο, 1896,
Μουσείο Ροντέν, Παρίσι



Ένα μεγάλο δεξί χέρι αναδύεται από ένα ακατέργαστο κομμάτι μαρμάρου. Κρατάει ένα κομμάτι πηλού από το οποίο αγωνίζονται να απελευθερωθούν δύο φιγούρες, ο Αδάμ και η Εύα. Το χέρι του Δημιουργού είναι επίσης και το χέρι του γλύπτη. Η αντίθεση ανάμεσα στις εξαιρετικά γυαλισμένες περιοχές και το τραχύ μάρμαρο, η στάση της γυναίκας που θυμίζει την Αυγή στο Παρεκκλήσι Medici, (Φλωρεντία), θυμίζουν το έργο του Michelangelo.

Ο μύθος έλεγε ότι οι κόρες του Δαναού, οι Δαναΐδες, ως τιμωρία για τον φόνο των συζύγων τη νύχτα του γάμου τους, έπρεπε να γεμίζουν με νερό ένα βαρέλι χωρίς πάτο. Ο Ροντέν αντί να απεικονίσει τη Δαναΐδα στην πράξη του γεμίσματος του βαρελιού, τη δείχνει τη στιγμή που συνειδητοποιεί το άσκοπο και παράλογο της αποστολής της. Εξαντλημένη στηρίζει το κεφάλι της πάνω στο χέρι της, ενώ τα μαλλιά της παρασύρονται από το νερό που τρέχει από το αναποδογυρισμένο της αγγείο.



Δαναΐδα, μάρμαρο, 1890, Μουσείο Ροντέν, Παρίσι



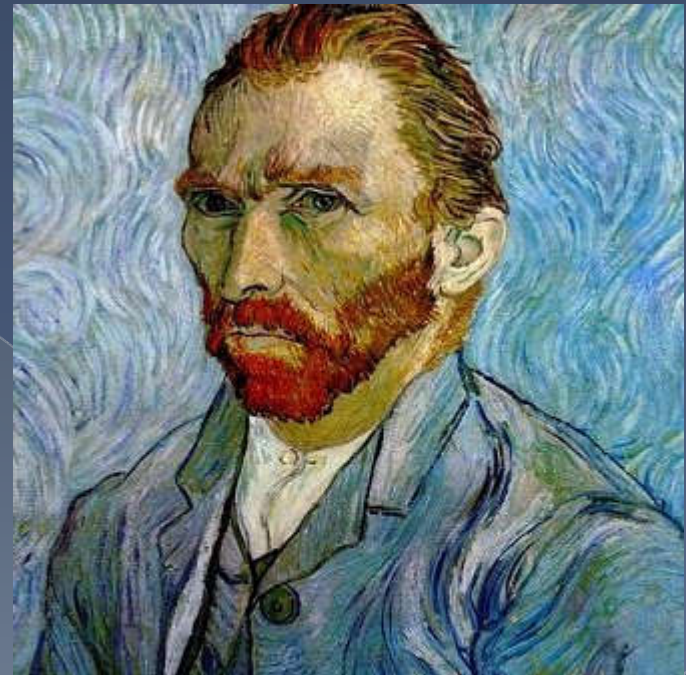
Οι αστοί του Καλαί, 1895, Παρίσι, Μουσείο Ροντέν και σε άλλα μέρη



Οι αστοί του Καλαί, 1895, Παρίσι, Μουσείο Ροντέν και σε άλλα μέρη

Βίνσεντ Βαν Γκόγκ Vincent van Gogh (1853-1890)

Ο Ολλανδός ζωγράφος Βίνσεντ Βαν Γκογκ (1853-1890) αρχικά επηρεάστηκε από την ολλανδική ζωγραφική. Ύστερα πήγε στη Γαλλία και γνώρισε τον Ιμπρεσιονισμό. Όμως ανακάλυψε ένα δικό του τρόπο έκφρασης, ένα είδος Εξπρεσιονισμού με τον οποίο προβάλλει το δικό του ψυχισμό (τις συχνές του ψυχικές εκρήξεις) σ' ότι ζωγραφίζει, τοπία ή προσωπογραφίες. Δημιούργησε μια εκφραστική γλώσσα τοποθετώντας καθαρά χρώματα στον καμβά μ' ένα ιδιότυπο χειρόγραφο τρόπο με γοργές ενεργητικές κυματιστές πινελιές, που φανέρωναν την ένταση των αισθημάτων του αλλά και την ευχαρίστηση που προέρχεται από την πράξη της ζωγραφικής, μια πράξη που φαίνεται να γίνεται κάτω από δυνατές παρορμήσεις, αυτόματα, σχεδόν ασυνείδητα.





Νεκρή Φύση με Ψάθινο Καπέλο, 1881-1885, λάδι σε χαρτί πάνω σε καμβά,
36.8 x 53.3 εκ, Kröller-Müller Museum, Οτέρλο Ολλανδία



Οι Πατατοφάγοι, 1885, Άμστερνταμ, Μουσείο Βαν Γκογκ



Πορτρέτο του Μπάρμπα Τανγκί, 1887, Παρίσι, Μουσείο Ροντέν



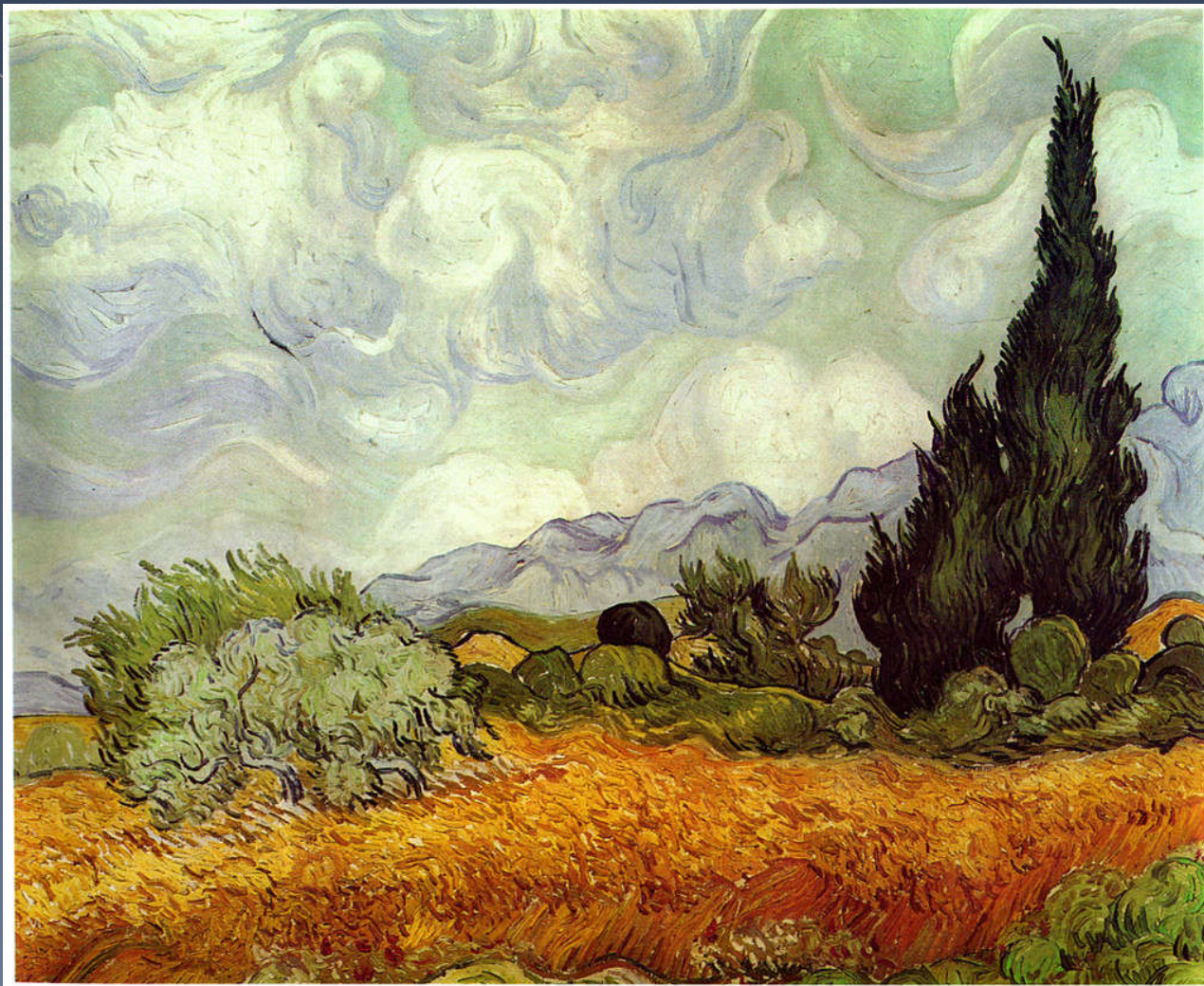
Υπνοδωμάτιο στην Αρλ, 1888, Άμστερνταμ, Μουσείο Βαν Γκογκ



Εξώστης καφενείου τη νύχτα, 1888, Otterlo (Ολλανδία), Kröller-Müller Museum



Έναστρη Νύχτα πάνω από τον Ροδανό, 1888, συλλογή Mr. and Mrs. R. Kahn-Sriber (δάνειο στο Μουσείο Ορσέ



Σταροχώραφο με κυπαρίσσια, 1889, Λονδίνο, Εθνική Πινακοθήκη



Αυτοπροσωπογραφία με επίδεσμο στο αυτί, 1889, Λονδίνο, Ινστιτούτο Τέχνης Κουρτώ



Δρόμος με Κυπαρίσσι και Αστέρι, 1890, Otterlo (Ολλανδία), Kröller-Müller Museum



1891

Πολ Γκωγκέν 1839-1906



Ο Γάλλος ζωγράφος Πολ Γκωγκέν με τις συμβολικές του συνθέσεις που ζωγραφίζει στα νησιά του Ειρηνικού, με τη χαρακτηριστική επιπεδοποίηση του χώρου και τα πλακάτα αντιθετικά, συμβολικά του χρώματα που περικλείονται με χοντρές γραμμές, δημιουργεί ένα δικό του στυλ, τον Κλουαζονισμό.

Ο Γκωγκέν, με καταγωγή από Ισπανούς αποίκους στη Λατινική Αμερική, γεννήθηκε στο Παρίσι αλλά πέρασε τα παιδικά του χρόνια στη Λίμα. Σπούδασε στην Ορλεάνη της Γαλλίας και αμέσως μετά ταξίδεψε ανά τον κόσμο με εμπορικά πλοία και αργότερα με το Γαλλικό Ναυτικό για ένα διάστημα περίπου έξι ετών. Τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ζωγραφικής του έγιναν η χρήση μεγάλων επιφανειών και έντονων χρωμάτων. Ο Γκωγκέν δήλωνε πλέον απογοητευμένος από τον ιμπρεσιονισμό και στράφηκε περισσότερο στην αφρικανική τέχνη και την τέχνη της Ασίας. Παράλληλα, ήρθε σε επαφή με το έργο του Βίνσεντ βαν Γκογκ, τον οποίο και αναγνώρισε ως ιδιαίτερα σημαντικό. Με τον βαν Γκογκ συνδέθηκε φιλικά και τον επισκέφθηκε για ένα διάστημα δύο μηνών στην Αρλ. Το σύνολο του έργου του Γκωγκέν, και κυρίως οι πειραματισμοί του γύρω από τη χρήση των χρωμάτων, θεωρείται πως επηρέασαν σημαντικά τα καλλιτεχνικά ρεύματα του 20ού αι. και ειδικότερα τον φοβισμό.



*Τα στήθη με τα κόκκινα λουλούδια, ελαιογραφία, 1899,
Νέα Υόρκη, Μητροπολιτικό Μουσείο*



*Από πού ερχόμαστε; Τι είμαστε; Πού πάμε; 1897,
Βοστώνη, Museum of Fine Arts*



Η μέρα του Θεού, ελαιογραφία, 1894,
Ινστιτούτο Τέχνης, Σικάγο

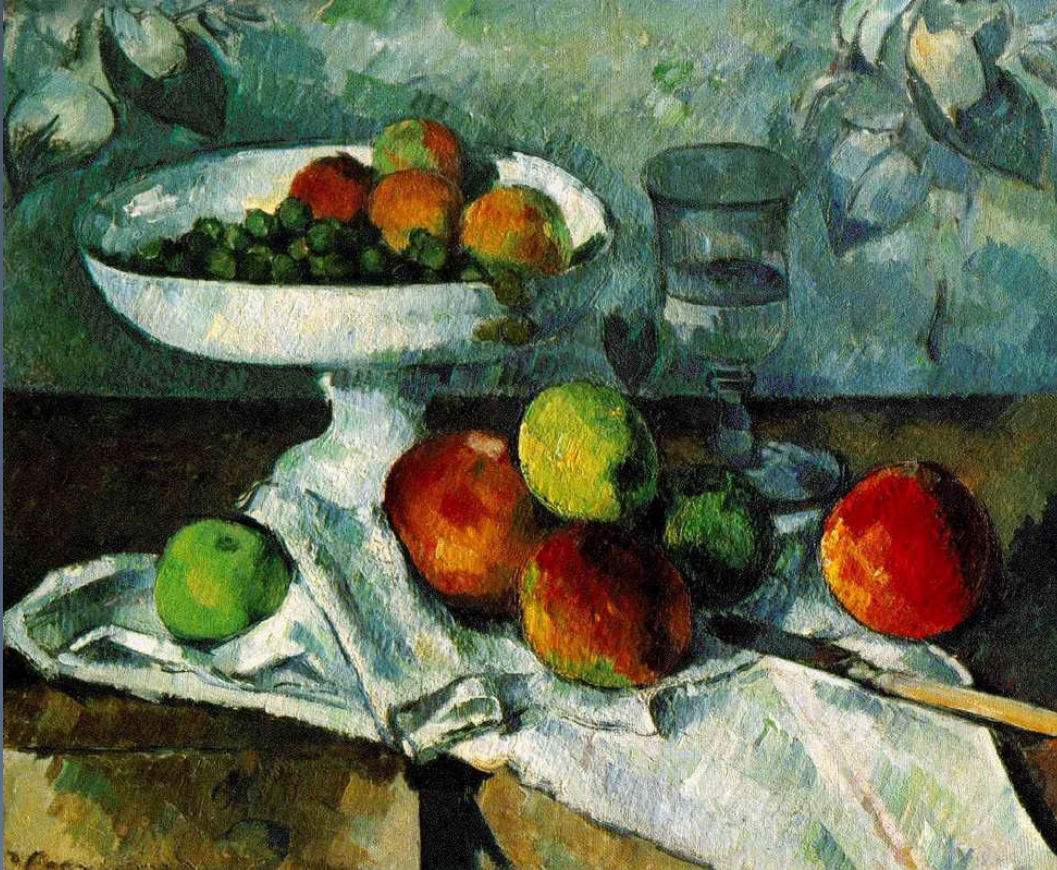
Paul Cezanne

Πωλ Σεζάν (1839-1906)

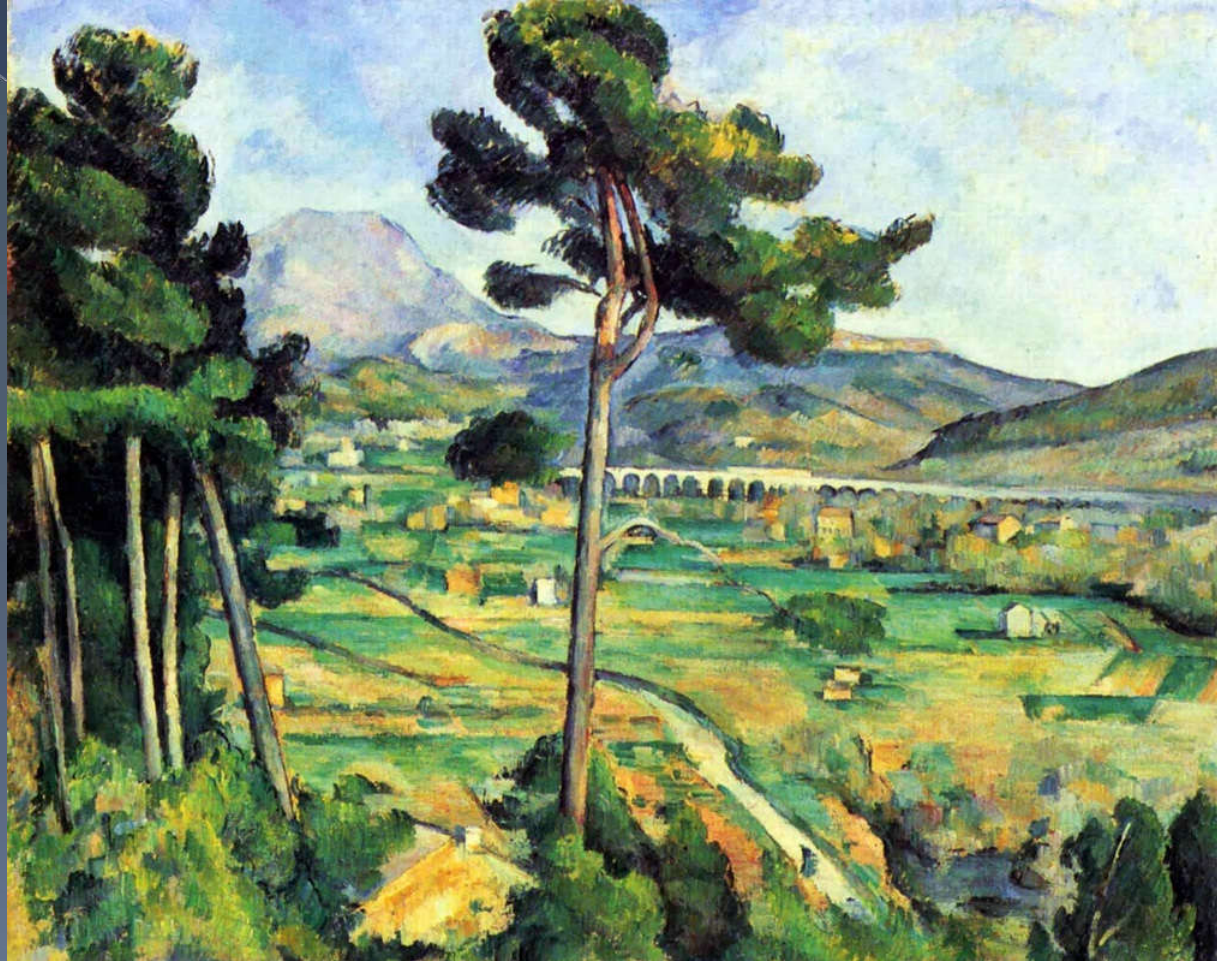


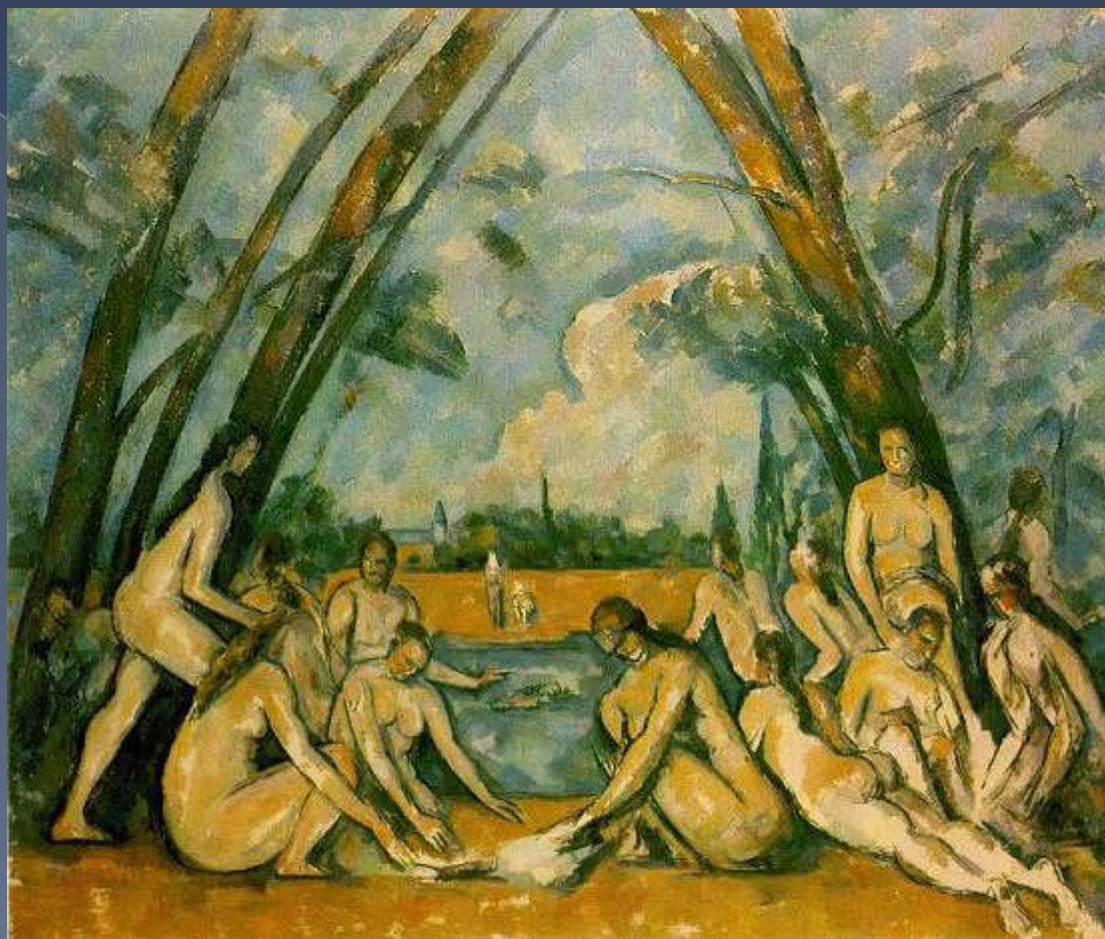
Ο Σεζάν γεννήθηκε στη Γαλλία. Επηρεάστηκε σημαντικά από τους ιμπρεσιονιστές ζωγράφους αλλά σύμφωνα με τον ίδιο, ήθελε να μετατρέψει τον ιμπρεσιονισμό σε κάτι στέρεο που διαρκεί όσο και η τέχνη που εκτίθεται στα μουσεία. Η μεγαλύτερη συνεισφορά του στον ιμπρεσιονισμό θεωρείται η πρόσθεση καθαρών γεωμετρικών στοιχείων που αργότερα επηρέασαν και το κίνημα του κυβισμού.

Σε όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του συμμετείχε σε λίγες εκθέσεις -μεταξύ των οποίων ανήκουν και οι κοινές εκθέσεις των ιμπρεσιονιστών -ενώ έζησε και αρκετά απομονωμένος, στην Προβηγκία της νότιας Γαλλίας, μακριά από το Παρίσι που αποτελούσε το κέντρο της καλλιτεχνικής δραστηριότητας της εποχής. Τα έργα του επικεντρώνονται σε μία περιορισμένη θεματολογία και κυρίως σε θέματα νεκρής φύσης, τοπίων και προσωπογραφιών.

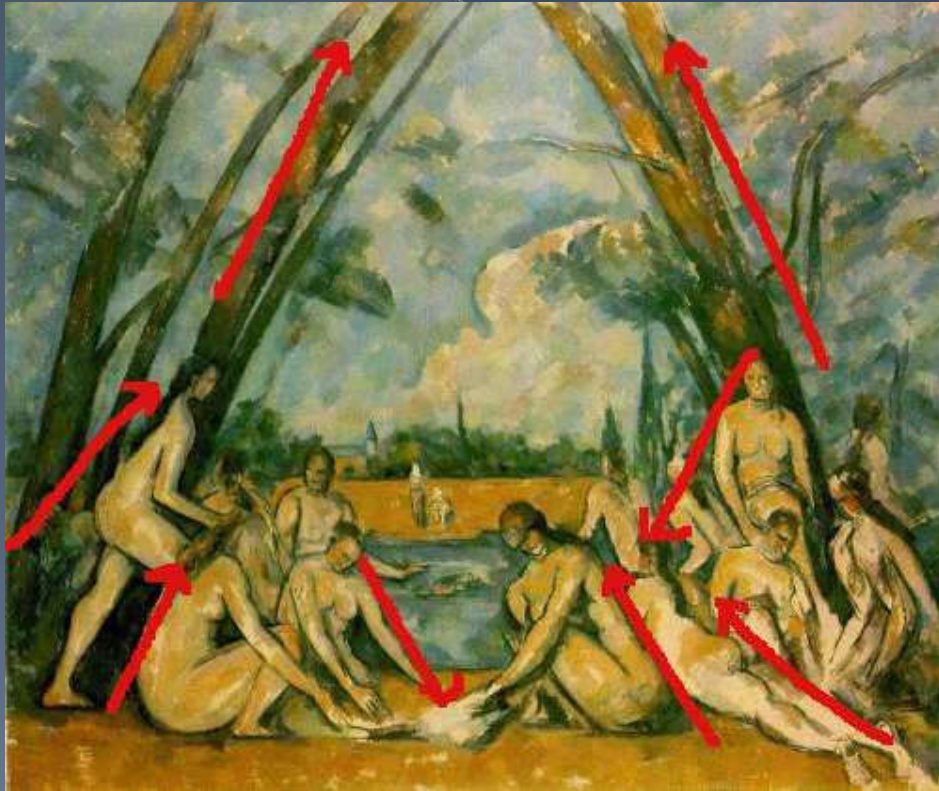


Ο Σεζάν προσπαθεί να αποδώσει την ουσία των πραγμάτων και ανικανοποίητος με τον Ιμπρεσιονισμό που έμενε μόνο στην επιφάνεια έβαλε σκοπό «να ξαναφτιάξει τον Πουσέν σύμφωνα με την φύση», δηλαδή να ανακαλύψει τη στερεή δομή των πραγμάτων μέσα από την έρευνα και την ενδελεχή παρατήρηση της φύσης.





Οι μεγάλες λουόμενες, ελαιογραφία, 1906
Φιλαδέλφεια, Museum of Art



Στο έργο του διακρίνουμε την κλασική προσέγγιση στη σύνθεση, με την τοποθέτηση των θεμάτων σε τριγωνικό σχηματισμό. Τον απασχολεί η δομή των πραγμάτων έκδηλη στο χειρισμό των γυμνών που φαίνονται ν' αποτελούνται από βασικά στερεά (τον κώνο, τον κύλινδρο), τη συνοχή του εικαστικού χώρου μέσα από το κατάλληλο πλάσιμο της πινελιάς που συνέχει τη ζωγραφική επιφάνεια, την εφαρμογή ενός συμβατικού – μάλλον εσωτερικού φωτισμού δίχως φωτιστικές αντιθέσεις.



Οι χαρτοπαίκτες, ελαιογραφία, 1892-1895,
Courtauld Institute of Art

Επιρροές των μεταϊμπρεσιονιστών στα κινήματα του 20^{ου} αιώνα

Οι ριζοσπαστικές καινοτομίες που εισήγαγαν προετοίμασαν το έδαφος για την είσοδο στη μοντέρνα τέχνη.

- Ο Σεζάν προαναγγέλλει τον κυβισμό αφού συνθέτει τις φόρμες του με βασικούς όγκους και αναλύει, σε κάποιο βαθμό, τις μεγάλες επιφάνειες σε μικρότερα επίπεδα, τακτική που θα συστηματοποιήσουν αμέσως μετά απ' αυτόν ο Πικάσο, ο Μπρακ, και άλλοι κυβιστές στις αρχές του 20ου αιώνα.
- Ο Γκωγκέν προαναγγέλλει το κίνημα του Φοβισμού
- Ο Βαν Γκογκ ανοίγει τον δρόμο προς τον Εξπρεσιονισμό



Ανρί ντε Τουλούζ Λωτρέκ
Henri de Toulouse-Lautrec (1864-1901)

Σημαντικός ζωγράφος, χαράκτης, εικονογράφος και σχεδιαστής, του οποίου η εμβάθυνση στην πολύχρωμη και θεατρική παριζιάνικη ζωή στα τέλη του 19ου αιώνα, έδωσε μία συλλογή από συναρπαστικές, κομψές και προκλητικές εικόνες της σύγχρονης και μερικές φορές παρακμιακής ζωής εκείνης της εποχής. Κατατάσσεται στους μεταϊμπρεσιονιστές Γεννήθηκε στο Αμπλί, προάστιο του Παρισιού, γόνος ιστορικής και αριστοκρατικής οικογένειας

- Οι γονείς του συνδέονταν μεταξύ τους με συγγένεια πρώτου βαθμού, πρακτική που ήταν ευρύτερα διαδεδομένη εκείνη την εποχή προκειμένου να διατηρηθεί η περιουσία της οικογένειας μεταξύ των μελών της. Το γεγονός αυτό ωστόσο οδηγούσε σε γενετικές ανωμαλίες, όπως και στην περίπτωση του Λωτρέκ, του οποίου τα πόδια σταμάτησαν να αναπτύσσονται φυσιολογικά, μετά από ρήξεις που υπέστη στο αριστερό και δεξί του πόδι, σε ηλικία 12 και 14 ετών αντίστοιχα. Το ύψος του Λωτρέκ έφθανε μόλις το 1.5 μέτρο ενώ σε αντίθεση με τα πόδια του, το υπόλοιπο σώμα του είχε φυσιολογική ανάπτυξη. Εξαιτίας αυτής της ανωμαλίας στη σωματική του διάπλαση, αδυνατούσε να ακολουθήσει μία συμβατική κοινωνική ζωή, γεγονός που πιθανά λειτούργησε καταλυτικά στο να αφοσιωθεί στη ζωγραφική.
- Αποτέλεσε σημαντικό καλλιτέχνη του μετα-ιμπρεσιονισμού ενώ θεωρείται από πολλούς και ο επίσημος εικονογράφος της νυχτερινής ζωής εκείνης της εποχής – της λεγόμενης Μπελ Επόκ (belle époque) – στα καμπαρέ του Παρισιού. Οι πίνακές του χαρακτηρίζονταν από έντονα χρώματα και ανθρώπινες παρουσίες. Θεωρείται επιπλέον ένας από τους πρωτοπόρους στην τέχνη της αφίσας, γνωστός κυρίως για τις αφίσες που φιλοτέχνησε για το καμπαρέ Μουλέν Ρουζ (Moulin Rouge). Ασχολήθηκε ακόμα με την τεχνική της λιθογραφίας, επηρεασμένος από την ιαπωνική τέχνη και τα ιαπωνικά χαρακτηριστικά. Έζησε κυρίως στη Μονμάρτρη, που αποτελούσε το κυρίαρχο κέντρο της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του αντιμετώπισε πρόβλημα αλκοολισμού και πέθανε σε ηλικία 37 ετών, έχοντας προσβληθεί από σύφιλη.

Στα πρώτα έργα του βλέπουμε ελαιογραφίες, με σκούρα χρώματα και πιο φροντισμένη πινελιά, που μπορεί αποδοθεί στην επιρροή του δασκάλου του Léon Bonnat.

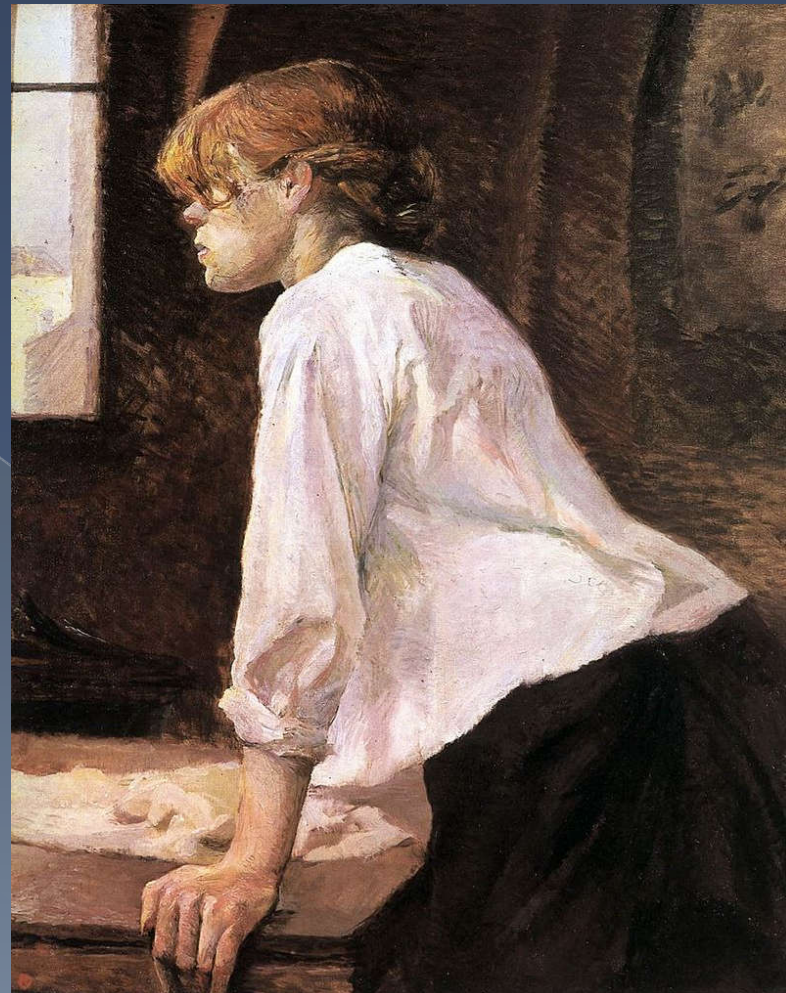
Ζωγράφισε μια ολόκληρη σειρά μελετών της κοκκινομάλλης Carmen Gaudin. Αυτό που τον ενδιέφερε περισσότερο σε αυτή την κοπέλα της εργατικής τάξης ήταν το φθαρμένο σώμα της και η έκφρασή της που δεν εξευγενίστηκε από κανενός είδους εκπαίδευση.

Η πλύστρα

1886

ελαιογραφία, 93 x 75 cm

ιδιωτική συλλογή



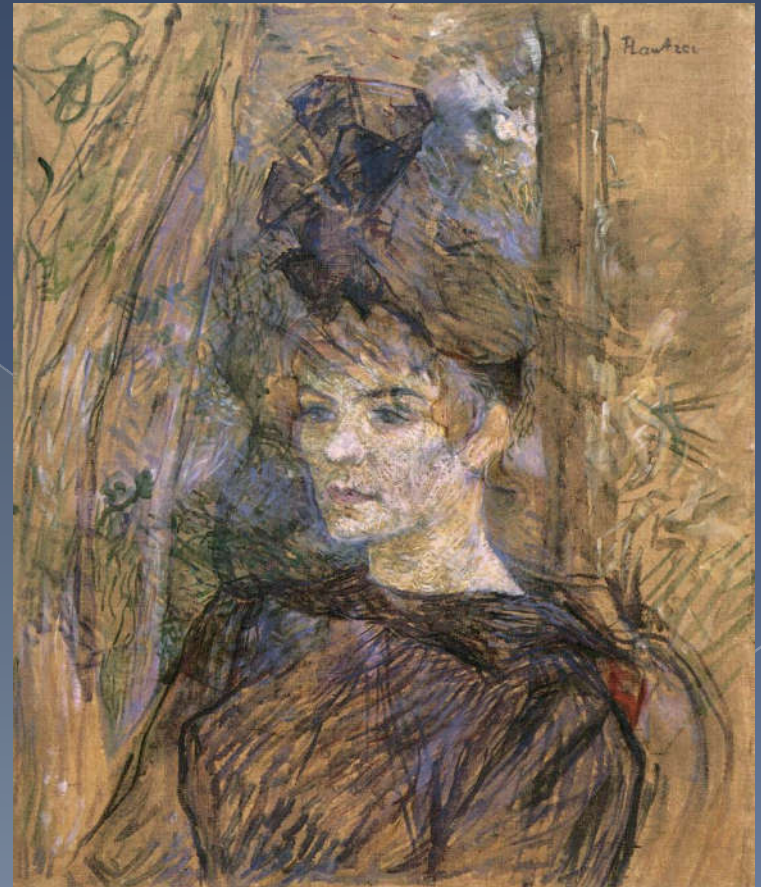
Η Suzanne Valadon (1865-1938) ήταν η πρώτη γυναίκα ζωγράφος που το 1894 έγινε δεκτή στην Société Nationale des Beaux-Arts

Suzanne Valadon

1886-87

ελαιογραφία, 55 x 45 cm

Ny Carlsberg Glyptotek, Copenhagen



Η αίθουσα χορού Moulin Rouge άνοιξε στις 5 Οκτωβρίου 1889 και ήταν ο τόπος συνάντησης της κοινωνίας των Παρισίων, των καλλιτεχνών και του υποκόσμου. Ο Lautrec είχε δικό του τραπέζι από την πρώτη κιόλας μέρα. Τα σκίτσα και τα έργα ζωγραφικής του συνέβαλαν στη φήμη του Moulin Rouge και εκτέθηκαν από καιρό σε καιρό σε μια μικρή γκαλερί στο φουαγιέ του μαγαζιού.



Χορός στο Μουλιν Ρουζ

1889-90

ελαιογραφία, 115 x 150 cm
Museum of Art, Philadelphia



Οι κυρίες στην τραπεζαρία του πορνείου

1893

λάδι σε χαρτόνι, 60 x 80 cm

Szépművészeti Múzeum, Budapest

Ως τακτικός και περιστασιακά μακροχρόνιος φιλοξενούμενος των οίκων ανοχής ο Lautrec ήταν πολύ εξοικειωμένος με τον τρόπο ζωής των γυναικών που ζούσαν εκεί. Τον εμπιστευόταν, καθώς ήταν ένας νάνος και ανάπηρος. Του επέτρεψαν να απεικονίσει την πραγματικότητα πίσω από το απατηλό προσώπιο της ερωτικής ευχαρίστησης. Δεν υπάρχει υπαινιγμός για τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους καθώς μοιράζονται το κοινό γεύμα. Με τα κουμπωμένα φορέματα τους, οι κουρασμένες γυναίκες ατενίζουν τον χώρο με μια κενή αδιαφορία και λύπη.

Η Marcelle Lender ήταν καλλιτέχνης που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Θέατρο της Μονμάρτης στην ηλικία των 16 ετών. Η μεγαλύτερη επιτυχία της ήταν στην οπερέτα *Chilpéric* στην οποία τραγουδούσε και χόρευε. Ο Lautrec έκανε έξι λιθογραφίες και τον πίνακα για τον οποίο προηγήθηκαν εκτεταμένες μελέτες. Παρουσιάζει τη σκηνή από τη γωνία που μπορούν να παρατηρηθούν καλύτερα οι κινήσεις της χορεύτριας. Χρησιμοποιεί δέσμες φωτός που φωτίζουν από κάτω, δίνοντας στο πρόσωπο μια μορφή μάσκας που όμως παραμένει εξαιρετικά εξατομικευμένη και χαρακτηριστική του συγκεκριμένου προσώπου.



Marcelle Lender Dancing the Bolero in the Operetta "Chilpéric"

1896

Oil on canvas, 145 x 150 cm

National Gallery of Art, Washington

Λιθογραφίες για πόστερ



Ο μεγαλύτερος σύγχρονος αντίκτυπος του έργου του έρχεται μέσα από μια σειρά λιθογραφιών για 30 αφίσες (1891-1901), οι οποίες μεταμόρφωσαν την αισθητική της τέχνης των αφισών. Τα έντονα και τεχνητά χρώματα, τα πορτοκαλί μαλλιά και το ηλεκτρικό πράσινο φως των εντυπωσιακών αφισών του, αιχμαλώτιζαν την ατμόσφαιρα της ζωής που διαφημίζουν. Οι τεχνικές καινοτομίες του στη χρωματική λιθογραφία δημιούργησαν μεγαλύτερη ελευθερία και νέα αμεσότητα στον σχεδιασμό αφισών. Οι αφίσες του είναι παγκοσμίως γνωστές και έχουν εμπνεύσει αμέτρητες απομιμήσεις.



Η Jane Avril (1868-1943) ήταν χορεύτρια, τραγουδίστρια και ηθοποιός. Ήταν φίλη με πολλούς καλλιτέχνες και είχε μια ιδιαίτερα στενή φιλία με τη Lautrec, και θαύμαζε πολύ τη δουλειά του. Της έδωσε πολλά από τα έργα του, όλα όμως τα χάρισε στους εραστές της.

Jardin du Paris: Jane Avril

1893

Λιθογραφία με 4 χρώματα (poster), 130 x 94 cm
ιδιωτική συλλογή

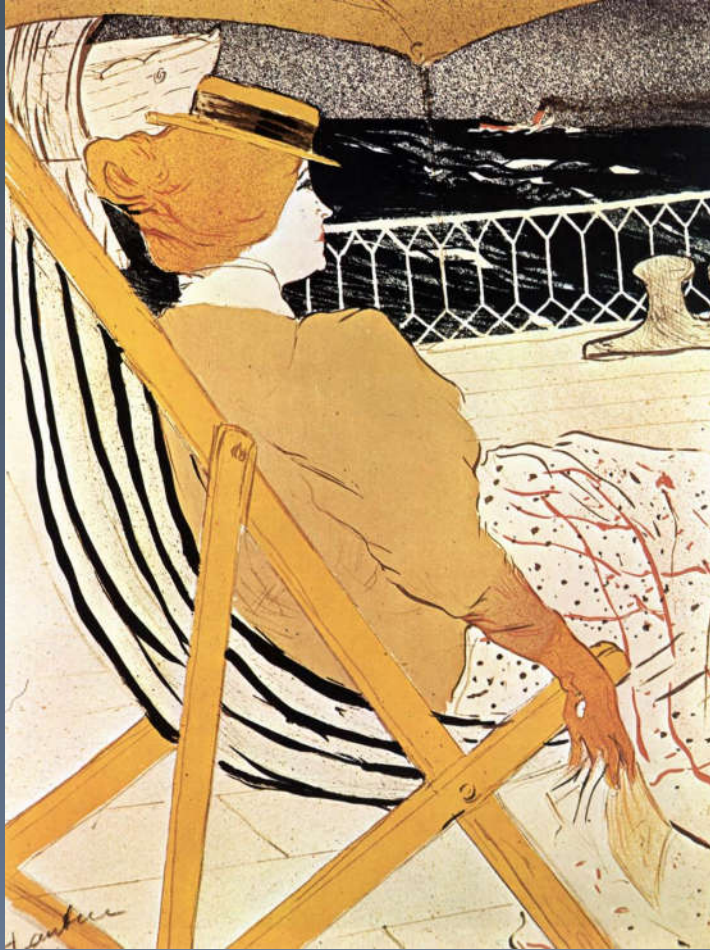
Οι Ambassadeurs ήταν ένα διάσημο καφέ στο Camps-Elysées δίπλα στο εξίσου διάσημο Hotel Crillon, το οποίο σύχναζαν κυρίως διπλωμάτες και άλλα σημαντικά πρόσωπα. Ο Bruant ήταν ένας καλλιτέχνης που όταν εμφανίστηκε στο συγκεκριμένο μαγαζί, υποχρέωσε τον σκηνοθέτη να καλύψει ολόκληρο το χώρο με την αφίσα που σχεδίασε ο Lautrec και να την διανύμει σε όλο το Παρίσι. Με τον τρόπο αυτό, ο Bruant συνέβαλε σημαντικά στη φήμη του Lautrec και στη δική του.

Ambassadeurs: Aristide Bruant

1892

Λιθογραφία σε 6 χρώματα (poster), 141 x 98 cm
ιδιωτική συλλογή





Το 1896 ο Lautrec αποφάσισε να ταξιδέψει στο Μπορντό με πλοίο. Παρατήρησε μια πολύ γοητευτική συνεπιβάτισσα που απεικόνισε στη συγκεκριμένη λιθογραφία.

Η επιβάτης της καμπίνας 54

1896

Έγχρωμη λιθογραφία, 60 x 40 cm
ιδιωτική συλλογή

Συμβολισμός

- Το Κίνημα του Συμβολισμού στα τέλη του 19ου αιώνα στο Παρίσι με εκπροσώπους όπως των Γκουστάβ Μορώ, Οντιλόν Ρεντόν (1840-1916) και Μορίς Ντενίς (1870- 1943) επιδιώκει να επαναφέρει στην τέχνη την ξεχασμένη για καιρό φαντασία. Επηρεασμένοι από τις σύγχρονες θεωρίες για το υποσυνείδητο, τα όνειρα, τον έσω κόσμο αλλά και από δική τους ενδοσκοπική διάθεση, οι Συμβολιστές βλέπουν στον αντικειμενικό κόσμο, στα πράγματα, στα δρώμενα, συμβολισμούς.



Maurice Denis
Βράδυ Σεπτεμβρίου, 1891,
Ελαιογραφία, Μουσείο Ορσέ, Παρίσι

Maurice Denis
Μια σκάλα πάνω στη φυλλωσιά





Η τέχνη του Moreau εμπνεύστηκε από βιβλικά και μυθολογικά θέματα, όπως στην παρούσα περίπτωση. Με τίτλο Οι Φωνές, η εικόνα δείχνει τον Ησίοδο, τον Έλληνα συγγραφέα της «Θεογονίας» και «Εργών και Ημέρες», με τη μούσα του. Ο Ησίοδος μπορεί να αναγνωριστεί από τα ρούχα του ποιμένα του. Η μούσα στηρίζεται πάνω του, αιωρείται στον αέρα και φέρει ένα στέμμα δάφνης. Ο τίτλος του έργου αναφέρεται στην έμπνευση, που προσωποποιείται από τη μούσα

Οι Φωνές

1867

Ακουαρέλα και γκουάς σε χαρτί, 220 x 115 mm
Museo Thyssen-Bornemisza, Madrid



Gustave Moreau

Η Σαλώμη χορεύει

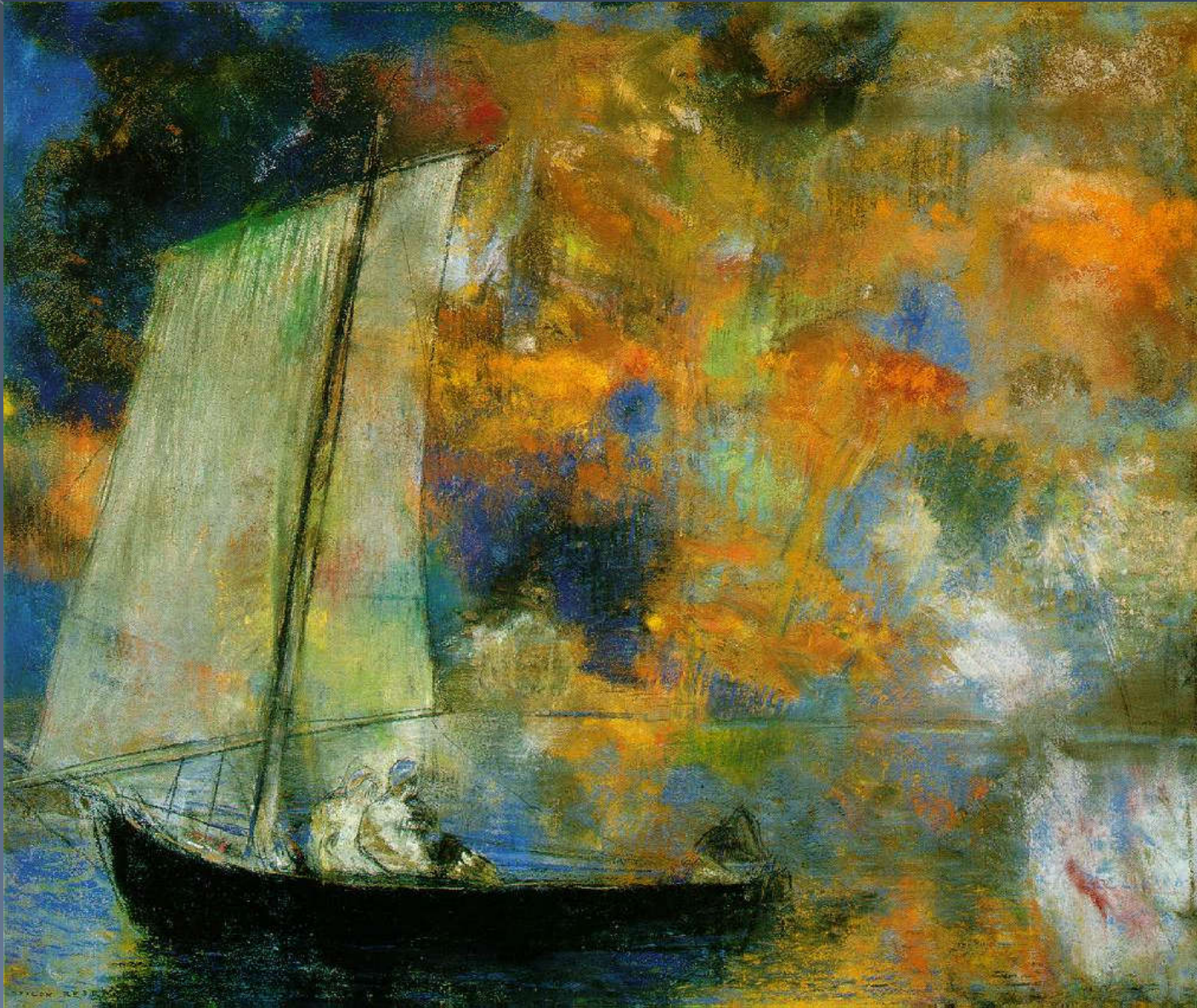
c. 1886

336 x 213 mm

Musée d'Orsay, Paris



Angel Traveller, Gustave Moreau (1826 – 1898),
Watercolor, Paris



Οντλόν Ρεντόν
Flower Clouds, 1903 (The Art Institute of Chicago)

Οντιλόν Ρεντόν
Το θριαμβευτικό άρμα του Απόλλωνα
1905-14

Pastel, 91 x 77 cm
Musée d'Orsay, Paris



Οντιλόν Ρεντόν
Γυναίκα με άγρια λουλούδια
1895-98

Κάρβουνο και παστέλ, 520 x 375 mm
The Hermitage, St. Petersburg

